

EL PLAGI

SÍLVIA ROMERO I OLEA

EL PLAGI

XV Premi «El Lector de L'Odissea»

Proa

L'obra *El plagi* ha estat guardonada amb el XV premi «El Lector de L'Odissea». Un Consell de Cent Lectors vinculat a la llibreria L'Odissea, de Vilafranca del Penedès, va seleccionar cinc obres finalistes entre totes les presentades al certamen. A partir d'aquesta tria, el jurat format per D. Sam Abrams, Josep Lluch, Anna Mata, Pere Antoni Pons, Lucía Ramis i Mercè Soler va atorgar el premi a aquesta obra.

Consell Comarcal de l'Alt Penedès

LIBRES
òdissea

**Ajuntament de
Vilafranca del Penedès**

Proa
A Tot Vent

Primera edició: març del 2014

© 2014 Sílvia Romero i Olea

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa
Pedro i Pons, 9-11, 11a planta
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-480-6

Dipòsit Legal: B-4.055-2014

Fotocomposició: *Vilanrosa*

Impressió: Limpergraf

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

A la M. Dolors Orriols, amb qui em vaig veure en comptades ocasions, però amb qui vaig mantenir unes interessants i enriquidores converses de caire literari.

A tantes i tantes escriptores injustament oblidades.

I PART

BASTINT PROJECTES

«Nosotros no somos huérfanos de guerra como dicen los diarios. Nosotros teníamos padres [...] Nosotros no vinimos, nos trajeron».

Los niños de Morelia
VÍCTOR HUGO RASCÓN

I

L'Estanislau Frontera es va aturar davant la porta d'entrada de l'Hotel Regina. Potser és la darrera vegada que hi poso els peus, en aquest hotel, va pensar. Hi va passejar la mirada mentre aspirava el tabac de l'havà que li penjava de la comissura dels llavis. Després va expulsar el fum, espès, amb parsimònia. Quan tenia un bon negoci entre mans ho celebrava hostatjant-se en les luxoses i còmodes habitacions del Regina. Aquest cop, però, hi era de pas.

Va apuntalar el bastó que sempre duia amb ell, més per marcar un senyal distintiu de classe que no pas perquè li fes falta, i es va recolzar amb suavitat a l'empunyadura. Amb el dit gros i molsut va acaronar el mànec d'ivori amb forma de cap de llop i va somriure. L'Estanislau estava satisfet. Des que havia començat aquella guerra absurda entre militars revoltats i republicans, en tot moment havia tingut ben clar que res de tot allò apuntava beneficis. I ell era un home de negocis. Amb tot, havia esperat a comprovar l'evolució del conflicte, però al cap de sis mesos ja s'havia posat en marxa per desempallegar-se dels tres locals de mala mort que regentava a la part baixa del Paral·lel. Al mateix temps, i aprofitant alguns contactes que tenia a París, havia acordat fer-se càrrec d'un teatre de varietats a la capital francesa, al cor de la bohèmia. I aquell matí, just aquell matí del 17 de maig de 1937, havia tancat la venda dels seus antres barcelonins. No sabia amb seguretat si els diners d'aquell negoci li servi-

rien de gaire i per això havia cobrat una part important en espècies: joies variades i de valor divers, com l'anell que s'havia entaforat en el seu dit rodanxó i entresuat. A París ja m'arreglaré, va pensar ben cofoi d'ell mateix, sempre me n'he sortit i ara les coses no tenen per què canviar.

Va contemplar la façana amb la marquesina d'estil modernista. Com els locals de moda de París, va meditar. La de l'Hotel Regina era una estructura de ferro forjat i vidre emplommat, i tot plegat rematat amb una decoració de temàtica naturalista. Una volta de vidre glaçat cobria el conjunt, i l'home va admirar la policromia dels vitralls. FR, 1917, va llegir en veu baixa. Algun dia, va continuar pensant, les inicials del meu nom i l'any d'inauguració formaran part de la façana d'un gran teatre de París.

Uns carrers més amunt, de ben segur a poca distància per tal com havia arribat el so, algú va disparar uns trets. Els aldarulls i escaramusses eren molt freqüents a Barcelona i l'Estanislau va reaccionar a l'instant. No volia complicar-se la vida, i menys quan ja ho tenia tot preparat per marxar. Va llençar a terra la burilla de l'havà i es va endinsar a l'hotel, passant de llarg el vestíbul. Faltava poc per a l'hora de dinar i l'Estanislau va considerar que no pagava la pena pujar a la seva habitació. Era millor fer temps a la sala que hi havia a la planta baixa. S'hi va dirigir amb el port elegant dels fatxendes que pretenen imitar els cavallers.

Abans d'entrar li va cridar l'atenció els dos personatges que conversaven gairebé al llindar de la porta. Parlaven en veu baixa, mantenint les formes, però per l'actitud i la gesticulació es percebia una discussió tensa. L'Estanislau Frontera els va observar amb més deteniment quan els va passar pel costat. L'un era un home que voltava la quarantena, més aviat baixet, amb el cabell morè ben clenxinat, i un bigotet prim i fosc. Tenia una veu greu, molt baixa, quasi

gutural. L'altre era un noieta que no devia haver complert els vint. També de poca estatura, de cabell negre pentinat enrere, tot ell molt prim, i amb ulleres rodones. Per uns instants l'Estanislau va tenir una idea esbojarrada, però de seguida se la va traure del cap. No, no pot ser, va decidir per provar de convèncer-se, en aquest hotel mai no he mostrat les meves... inclinacions. Encara que demà marxi cap a París, no vull embrutar el meu nom. Potser algun dia m'interessa tornar, i en aquest local vull continuar sent el senyor Frontera. Va apartar la vista del jove, no sense reconèixer interiorment que era un xicot de bellesa natural, i va buscar, amb certa dificultat, una butaca lliure d'entre les moltes que hi havia repartides per la sala. Però aquell migdia, contràriament al que era habitual en l'hotel, el xivarri semblava regnar arreu.

Es va estranyar de veure tanta quitxalla joguinejant d'una banda a l'altra, sota el suposat control d'un grup d'homes i dones que intentaven mantenir l'ordre, sense èxit. Però tot d'una va recordar haver llegit alguna nota a la premsa dels darrers dies. Els nens de Morelia. Aquell grup de nens i nenes eren els que viatjarien en breu cap a Mèxic per estalviar-se els horrors de la guerra. Els que els seus pares havien inscrit buscant sempre la millor sortida als girs malsans de la vida.

En un racó de la sala va trobar una butaca que encara no havia envaït cap criatura. Un seient que no s'havia convertit ni en la torre de defensa d'una immensa fortificació imaginada, ni en el penyal per conquerir. S'hi va asseure per observar amb deteniment aquella petita fauna. És una llàstima que m'interessi tant mantenir el meu bon nom, es va dir de nou per no caure en la temptació, perquè més d'un d'aquests marrecs serien una bona companyia a la meva habitació.

Ocupat com estava en aquell capteniment no es va adonar que ell també era el centre d'observació d'una altra persona. De fet, l'Estanislau havia passat pel costat de la Carme en entrar a la sala amb la intenció d'esperar l'hora de dinar. Però capficat amb els dos homes que discutien a la porta, i després amb la sorpresa de nens i nenes corrent per un indret on sempre hi regnava la pau, ni s'hi havia fixat. I en realitat, ni que la tingués davant dels nassos tampoc no s'hi fixaria. I no perquè la Carme Carreras fos una noieta de setze anys poc agraciada, sinó perquè l'Estanislau només estava interessat pels nens. Els nens i els joves com el que havia vist abans d'entrar.

La Carme, però, sí que s'havia fixat en aquell home immens. A banda de la grandària de la seva còrpora, constituïa l'únic element diferenciador que podia contemplar, on tot eren cares conegudes de nens, nenes, mestres i infermeres amb els quals ja feia dos dies que compartia minut a minut el pas del temps. Li recordava el propietari del pis del Poble Sec on malvivia amb els seus pares. Però d'això ja feia mesos, perquè el pare havia desaparegut setmanes després d'esclatar la guerra, i la mare havia mort durant un bombardeig. Després d'això, la Carme havia estat acollida per uns oncles que, de seguida que tingueren notícia de l'expedició cap a Morelia, l'havien inscrit malgrat que superava l'edat permesa.

Però aquell home que ara tenia la Carme al seu davant, a uns deu metres escassos, s'hi assemblava tant, al propietari del pis, que gairebé el podia veure en una de les darreres imatges, quan havia anat a cobrar el lloguer i la mare, amb l'actitud submisa dels perdedors, havia accedit a complaure'l per tal de continuar amb un sostre on arrecerar-se. «Les coses s'han d'acceptar com vénen», li havia dit l'home a la mare, ben satisfet abans de marxar.

La nena es va traure del cap el record d'una escena que mai no hauria d'haver vist, i va observar amb deteniment l'Estanislau. Tan bon punt s'havia assegut, deixant-se caure voluminosament, havia encès un havà i el fumava amb parsimònia, expulsant amb desídia una nebulosa de fum que l'envoltava i li conferia una imatge entre tenebrosa i grotesca. De pell morena, duia la barba ben espessa i els ulls, petits i estirats, s'endevinaven vermellosos darrere la boira del cigar. L'home va enretirar la mà per fer caure la cendra, i un reflex brillant va fer la rateta als ulls de la Carme. Aleshores es va adonar del gros anell que lluïa en el dit petit, amb una pedra vermella i enorme encastada al cèrcol, que semblava jugar a fer reflexos segons com li vingués la llum de les làmpades d'aranya que penjaven del sostre.

Però l'atenció de la Carme ja volava cap a altres indrets, perquè des d'on era asseguda, a tocar de la porta d'entrada, li havia arribat la veu ronca i gairebé gutural del mestre, el senyor Valeri Roure.

—Joan, no hi ha res a parlar perquè ja ho hem discutit prou aquests darrers dies —havia exclamat l'home des de l'altra banda de la porta—. Tu véns a Mèxic perquè això és el millor.

—Però pare... que no ho entens? Jo vull quedar-me aquí, a Barcelona. T'ho he dit un munt de vegades: vull continuar estudiant, vull anar a la universitat, vull ser advocat i després fer de crític teatral. O crític d'art. Vull...

—El que tu vols ja no compta —havia respost el mestre amb tristor—. Estem en guerra, fill. I si tenim l'oportunitat de marxar, això és el que farem. A Mèxic, ja ho saps, hi tinc uns coneguts. Un cop arribats allà em posaré en contacte amb ells i iniciarem una nova vida.

—Una nova vida sense la mare —li havia escopit el noi amb menyspreu.

–Deixa que la memòria de la mare descansi en pau.

–La pau que va perdre en saber que el seu marit tenia una amant.

–Prou, Joan!

–I es va deixar morir. De tristor. De melangia. Amb l'ànima buida i esqueixada.

–T'he dit que prou, Joan!

–I no content amb això, ara també pretens destrossar la meva vida!

La Carme va fer un petit salt a la cadira des d'on escoltava la conversa en sentir l'espetec d'una sonora galta-da. I al moment li va passar a frec, d'una revolada, el Joan, el fill del mestre. El noi va avançar entremig del guirigall de criatures, sense fer cas de ningú, i es va asseure, capcot, enfurrinyat i amb la galta vermella, al fons de la sala, prop de l'Estanislau. L'home el va observar de nou: efectivament, aquell jovenet estava dotat d'una bellesa natural difícil d'eludir. Va mirar l'hora en el seu rellotge de butxaca, va ullar una altra vegada el noi, i es va aixecar, decidit.

Volia ser el primer a entrar al menjador, o aquella colla de galifardeus li espatllarien el seu darrer dinar a l'Hotel Regina.

2

A la sala de reunions de l'històric Hotel Regina, un establiment amb gairebé un segle de vida a la ciutat, l'Àngels Riudor seia d'esquena a la finestra i la llum d'aquell magnífic matí d'agost de 2005 hi penetrava amb una força esclatant, alhora que envoltava la figura de la dona d'una lluminosi-

tat aclaparadora. Semblava talment que la seva aura brillés: una deessa davant els seus suposats adoradors.

Havia ocupat aquell seient fent ús d'una estratègia que gairebé ja li era innata: ella podia observar tothom sense esforç, però la resta d'assistents ni tan sols no podien cop-sar-li la mirada.

Previnguda de mena des que havia iniciat, ja feia un bon grapat d'anys, la seva grimpada escaladora vers els llocs de poder del món periodístic, intuïa que el motiu de la trobada, que no li havien aclarit, no podia ser cap bona notícia. Tot just havia rebut un missatge al mòbil, via sms, en el qual li donaven les dades necessàries perquè assistís a la reunió. I tot i que ho havia intentat, no havia aconseguit contactar amb ningú per esbrinar més coses.

—Crec que ja hi som tots —va obrir la conversa el Samuel Fàbregues, un dels membres del cos directiu del diari *Present* on treballava l'Àngels Riudor—. Veritat que sí, Anna Maria?

—Sí, no falta ningú —va contestar la noia, somrient-li.

—I el Vicenç Baltà? —va intervenir la Riudor, a qui li agradava que el director general del diari presidís les reunions del departament.

—Ha trucat aquest matí per excusar-se. Té una altra reunió i no podia ser a tots dos llocs alhora —va explicar l'Anna Maria.

—I el Palau? —també va voler saber l'Àngels.

—En Ramon encara és a Frankfurt, de vacances —va respondre de nou l'Anna Maria—. Em pensava que ja ho sabies —va afegir amb cantarella.

L'Àngels, des de la seva posició privilegiada, la va observar amb deteniment. No sabia per què, però mai no li havia caigut bé, l'Anna Maria Forns. Potser perquè li recordava a ella mateixa, de més jove. Els inicis just després

d'acabar la carrera. I això li feia basarda perquè significava que es trobava davant d'una persona amb ambició. Amb ambició sense mesura. L'Anna Maria, per la seva banda, li sostenia la mirada amb desvergonyiment, alhora que juguinejava amb el seu collaret de perles. El bavós Fàbregues, que era com interiorment anomenava l'Àngels el Samuel Fàbregues, va posar la mà peluda damunt el braç nu i morè de l'Anna Maria i va preguntar:

–Comencem, doncs?

I en aquell moment la Riudor va imaginar amb un realisme esparverant la pel·lícula de tot el que havia succeït estant ella de vacances. El bavós Fàbregues, un home a qui li faltava poc per arribar als seixanta, pelut com un ós, sec i decrèpit, després de les múltiples negatives de l'Àngels per ficar-se al llit amb ell, havia atacat el sector més jove i per tant més necessitat d'agafar-se a qualsevol tauló per tal d'ascendir: l'Anna Maria Forn. L'Àngels sabia que l'Anna Maria havia provat de seduir en Ramon Palau, un altre dels directius del periòdic, al cap de poc temps d'entrar a la redacció. Ho sabia perquè li ho havia comentat el mateix Ramon una de les moltes nits que havien passat junts. I per això l'Anna Maria havia canviat de bàndol. No importava l'equip amb el qual es jugava, sinó obtenir la victòria. Amb el Palau i la Riudor de vacances i per tant fora de combat, entre el Fàbregues i la Forn havien instigat la resta de col·laboradors en benefici propi.

–Sí. Si no falta ningú –va reaccionar l'Àngels– per mi podem començar.

La resta d'assistents van acceptar amb un moviment de cap, i en Fàbregues va iniciar el seu discurs disculpant-se per la urgència de la convocatòria d'aquella reunió. L'Àngels observava els altres companys. La Isabel Sauló li somreia cada vegada que es creuaven la mirada. En Pere Petit, per contra,

l'esquivava. I en Quim Sureda es mantenia, com sempre, absent. La Riudor ignorava i es delia per saber si algun d'ells, o tots, havien rebut promeses a canvi d'un vot a favor o en contra d'alguna cosa que ella, encara, desconeixia. Ignorava si eren aigua clara, o si tot just tenia al davant titelles a qui estaven utilitzant per fer de comparses en aquella comèdia. Mentrestant, l'Anna Maria continuava mirant-la amb supèrbia i jugava amb el collaret de perles. De ben segur que és regal del bavós Fàbregues, va pensar l'Àngels.

—...i malgrat que no hi siguem tots, en aquests moments —la veu del Samuel sonava buida entremig dels pensaments de l'Àngels—, he considerat necessari dur a terme aquesta reunió. Per una banda, perquè així ja comencem la nova temporada 2005-2006 amb coneixement de causa. I per altra banda, perquè cal posar fil a l'agulla i buscar solucions.

Aquesta Anna Maria em recorda a mi mateixa quan era més jove, va reflexionar l'Àngels sense escoltar-se gaire en Fàbregues, però jo tenia més estil. Quins temps! On queden, ja, els somnis de joventut? Però no vull parlar amb aquest to derrotista. Tinc quaranta-quatre anys i encara puc assolir molts dels projectes que em queden pendents. Ocupo un bon lloc en el món del periodisme, però em falta acomplir el gran somni: esdevenir escriptora de prestigi reconegut. No com la sòmines de l'Anna Maria, que pel sol fet d'haver publicat un parell de novel·letes ja creu que és qui sap què. No, jo entraré per la porta gran. Perquè malgrat el Pau Salvador i tants altres com ell, penso que encara ho puc aconseguir. Què se'n deu haver fet, d'en Pau Salvador?

L'Àngels, que coneixia bé l'estil del Samuel i sabia que abans d'encetar el tema cabdal de la reunió faria voltes i més voltes a altres assumptes sense cap tipus d'importància, va deixar que l'anharmònica veu d'aquell bavós fes de

música de fons i es va abandonar a l'evocació d'un records llunyans. Escenes del seu passat, dels inicis en un programa radiofònic, quan era jove i tot just començava la grimpada en el món periodístic.

3

–I amb la melodia del nostre programa, ens acomiadem de tots vostès –va anunciar la veu clara i suau d'una jove Àngels Riudor de vint-i-quatre anys.

–Efectivament, Àngels –va corroborar el Pau Salvador–. Que tinguin molt bona nit, i ens trobem de nou en aquest mateix dial, demà a les deu del vespre.

Una música de trompeta va començar a sonar mentre els dos locutors de Ràdio Nova de Vilanova i la Geltrú es treien els cascos i apagaven el seu micròfon. Van sortir de la sala sense dir res, malgrat que cap oient podia ja escoltar la seva conversa, i tan bon punt van tancar la porta de l'estudi de gravació, l'Àngels es va llançar damunt el Pau per abraçar-lo.

–Ha anat de primera! Veritat que sí? –va exclamar la noia.

–Sí, sí –va acceptar ell somrient davant l'eufòria de la seva col·laboradora–. Però si continues així m'escanyaràs i demà no podem fer el programa.

–Ai, perdona –es va disculpar ella–. És que... és que ha estat tan emocionant, tot plegat. El meu primer programa de ràdio... i al teu costat!

–Au, va, Àngels. No comencis –li va recriminar el Pau–. Jo sóc un no ningú, i en aquest món de les comunicacions...

–Tu no ets un no ningú. Tu ets el Pau Salvador, el meu locutor preferit des que era petita –va mentir l'Àngels–. Bé, des que era petita tampoc, perquè no ens portem pas tants anys. Però sí que és cert que sempre m'ha agradat escoltar els teus programes, i que tens una veu de baríton que enamora qualsevol oient. O em negaràs que això no ho han dit sempre, de tu?

–No, no ho nego pas. Però sí que et nego que ens portem pocs anys. Tu tot just t'has tret la carrera, acabes de sortir de la universitat, i en canvi jo ja vaig cap als quaranta.

–Però encara no els has fet.

–No, en tinc trenta-vuit.

–Ho veus? No ens portem tants anys –va concloure la Riudor amb insistència–. Escolta... només és un quart de dotze i encara no he sopat. Vols que anem a fer un mos per alguna banda? És que vull celebrar el dia del meu primer programa de ràdio.

–Sembles una criatura amb sabates noves –va somriure ell–. Gairebé em fas enveja.

–Enveja? Per què?

–Perquè ets jove i comences. I encara tens il·lusions, i projectes, i ganes de menjar-te el món.

–Pau. –L'Àngels va posar cara múrria per fer broma:– M'estàs parlant com un germà gran.

–No, dona, no. És que aquesta energia que a tu et sobra, a mi fa temps que se'm va acabar. Però au: on vols que anem?

Un parell d'hores més tard i amb algunes copes de vi al damunt, el Pau Salvador i l'Àngels Riudor continuaven, dins el cotxe d'ell, una conversa que semblava no tenir fi. Havien sortit junts dels estudis de Ràdio Nova, havien triat una pizzeria propera per sopar, i en acabar el Pau s'havia ofert a dur-la fins a Barcelona. En tot moment el tema de conversa era el futur de l'Àngels.

–Ja estem arribant a Barcelona –va anunciar el Pau–.
On vius?

–Al barri de Sant Antoni, prop de la Gran Via. Em pots deixar a la cantonada i ja faré a peu el parell de carrers que falten.

–Què dius! Si amb el cotxe és un no res.

–Potser sí, però ja has fet prou. Ara et tocarà tornar sol cap a Vilanova.

–M’agrada conduir. Tu indica’m per on he d’anar, i paro davant mateix del teu portal.

–No cal.

–Sí cal.

–Que no, de debò.

–Sóc el teu cap, oi? Doncs aquí mano jo.

–D’acord –va acceptar ella tot rient–. Però això és abús de poder.

–D’alguna manera m’he d’aprofitar que estic per damunt teu –ell li va seguir la broma.

–Només penses abusar així?

Per primer cop van compartir un silenci estrany i ell li va llançar una breu mirada farcida de desig. Em sembla que el tinc al pot, va pensar l’Àngels entre les boires d’alcohol que li enterbolien el pensament. El Pau és un locutor de pacotilla. L’única cosa positiva és la veu. I el físic: reconec que és un maduret interessant, amb aquest bronzejat intens i els ulls tan clars. Però sobretot, el millor d’ell, és que fa anys que es mou en aquest món i pot ser la cata-pulta que necessito per situar-me.

Ell, però, no va obrir la boca de nou en tot el trajecte que faltava, i només escoltava les instruccions d’ella per guiar-lo entre aquells carrers de l’Eixample. En arribar al portal de casa el Pau va frenar, sense aturar el motor, i es va girar cap a la noia per acomiadar-se. Però l’Àngels va ser més ràpida.

–Vols pujar a prendre la darrera copa? –li va preguntar mentre li posava la mà amb suavitat damunt del genoll.

El Pau va sentir créixer el desig per aquella noia desinhibida i jove que semblava oferir-se-li sense reserves, però va intentar posar seny i rebutjar la invitació.

–No crec que sigui prudent.

–Has begut amb prudència. Has conduït amb prudència. Mai no et deixes anar?

–No ens coneixem, Àngels. I no ho trobo adequat. Sóc bastant més gran que tu.

–D'acord, Pau. Gràcies per acompanyar-me. –Ella va canviar de tàctica. Se li va apropar per fer-li un parell de petons, però quan el tingué a tocar el va besar als llavis mantenint-los units una llarga estona, mentre li palpava l'entrecoix. Ell no li va correspondre, però la va deixar fer. Després, l'Àngels, separant-se uns centímetres i mirant-lo als ulls, va afegir amb veu dolça i sensual:– Hi ha vegades en què l'edat no importa.

Es va girar per sortir del cotxe sense esperar cap resposta, cap reacció. Sabia que arribaria aviat. Tres, quatre dies, màxim una setmana, i el Pau acabaria compartint llit amb ella.

L'Àngels Riudor tenia vint-i-quatre anys i tot just havia acabat la carrera de periodisme, però la seva joventut no era sinònim d'inexperiència. Durant els anys a la universitat havia aconseguit més d'una ajuda d'algun catedràtic que havia caigut rendit als seus peus, i a la noia no li importaven els procediments que calia usar si amb ells assolia les fites que s'havia proposat. Entre altres motius perquè sabia que tenia intel·lecte suficient per merèixer reconeixement, i si el seu físic, a més de la seva ment, era una eina a utilitzar, no pensava desaprofitar-la.

Efectivament, el divendres a la nit, en acabar el programa, va ser el Pau Salvador qui li va insinuar la possibilitat d'anar a prendre alguna cosa.

–Dilluns vam celebrar el teu primer programa de ràdio. Avui podem brindar per la teva primera setmana de ràdio.

–M'agraden les celebracions –va acceptar ella fent-li l'ullet–. Anem a la pizzeria de l'altre dia?

Mitja hora després ja seien a la mateixa petita taula rodona del primer cop, amb tovalles de quadradets blancs i verds. Al mig, una gruixuda espelma roja amb els caramells ressecs al voltant allargassava les ombres de les copes i de l'ampolla de Chianti. Ell les va omplir amb el líquid de color vermell rubicund i va aixecar la seva, per brindar.

–Pel teu futur brillant i prometedor.

Els vidres van dringar en xocar l'un amb l'altre i tots dos van beure el vi de tast sec i pastós, sense deixar de mirar-se al ulls, amb intensitat.

–Tant de bo sigui com l'has anunciat –va sentenciar l'Àngels–. Però de vegades em sembla que demano massa, del demà.

–Tothom té dret a demanar el màxim. Després es tracta d'esforçar-se per aconseguir-ho.

–Sí, en això tens raó. Però per molt que t'hi esforcis, si la sort no et ve de cara...

–De moment has començat a treballar en allò que volies. Segur que molts de la teva promoció no ho poden dir.

–Sí, em considero afortunada. Però el món no s'acaba en aquesta emissora de ràdio.

–Per què vas estudiar periodisme, Àngels? –es va interessar tot d'una el Pau.

–No t'ho vaig explicar?

—No. Em vas parlar dels teus pares, que són del Port de la Selva, i d'aquí ve aquesta dicció teva tan característica que enamora els oients. Em vas parlar de la teva època universitària en un pis d'estudiants. De la teva decisió d'establir-te pel teu compte, en acabar la carrera, per gaudir de més independència. De la necessitat de comprar-te un cotxe per no dependre dels transports públics per venir a Vilanova, a l'emissora.

—Tot això, et vaig dir? —el va tallar l'Àngels fent veure que no ho recordava—. Em sembla que l'altra nit vaig prendre unes quantes copes de més.

—Tu, i jo.

—I avui?

—Avui què?

—Que si avui també beurem més del compte? —I sense esperar resposta va afegir:— Per mi no cal. Sé perfectament el que vull.

—Àngels. —De sobte el Pau s'havia posat seriós.— Tota aquesta setmana hi he estat pensant, he donat mil voltes...

—Xst! Ara no és el moment —el va interrompre ella col·locant-se l'índex als llavis en senyal de silenci—. Què m'havies preguntat? Ah, sí! Que per què vaig estudiar periodisme.

—Sí. Per què?

—No t'ho creuràs.

—Si tu m'ho dius, m'ho creuré.

—Te'n riuràs.

—No me'n riuré.

—D'acord. Vaig estudiar periodisme perquè vull ser escriptora.

—No m'ho puc creure! —va riure el Pau.

—Ho veus? —va respondre l'Àngels fent-se l'ofesa.

—Era broma —va somriure ell—. Però la veritat: em costa d'entendre. Fer periodisme per ser escriptora... A banda

que, si t'he de ser sincer, no conec ningú que visqui només d'escriure.

–Exacte!

–Exacte, què?

–Que això és el que jo pretenc. Viure d'escriure.

–En aquest país, això és impossible.

–Doncs jo ho vull aconseguir.

–Et desitjo sort –va brindar de nou, alçant la copa.

–No m'ajudaràs? –va preguntar ella amb posat de criatura i allargant el braç cap al centre de la taula, en senyal de súplica.

–Faré tot el que estigui al meu abast –es va comprometre ell, fent-li l'ullet i acaronent-li la mà.

L'Àngels va somriure amb satisfacció mentre per sota la taula, amb el peu descalç, palpava per segona vegada des que el coneixia l'entrecoix inflat del seu company de feina i cap de programa. Ell, superant la sorpresa inicial, es va obrir més de cames i es va col·locar bé perquè ella pogués continuar. Ja ets meu, Pau Salvador, va reflexionar la noia, i amb tu el primer esglaió de la meva grimpada triomfal.